

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 202

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

30 czerwca 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 202/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 202/02	Sprawa C-43/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2011/82/UE — Transgraniczna wymiana informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 87 ust. 2 lit. a) TFUE — Artykuł 91 TFUE — Utrzymanie w mocy skutków dyrektywy w wypadku stwierdzenia nieważności].	2
2014/C 202/03	Sprawa C-347/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Luksemburg) — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markusowi Wieringowi (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Świadczenia rodzinne — Zasiłki rodzinne — Zasiłek wychowawczy — Świadczenie Elterngeld — Świadczenie Kindergeld — Obliczenie dodatku dyferencyjnego)	3

PL

2014/C 202/04	Sprawa C-414/12 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. – Bolloré przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek papieru samokopiującego — Możliwość przypisania spółce dominującej naruszenia popełnionego przez jej spółkę zależną — Bezpośrednie uczestnictwo spółki dominującej w naruszeniu — Równość traktowania — Czas trwania postępowania administracyjnego i sądowego — Rózsądny termin — Prawo do obrony)	4
2014/C 202/05	Sprawa C-483/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwetelijk Hof – Belgia) – Pelckmans Turnhout NV przeciwko Walter Van Gestel Balen NV i in. (Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasady równości i niedyskryminacji — Stosowanie prawa Unii — Zakres stosowania prawa Unii — Brak — Brak właściwości Trybunału).	4
2014/C 202/06	Sprawa C-591/12 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 maja 2014 r. – Bimbo, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Panrico, SA [Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego BIMBO DOUGHNUTS — Wcześniejszy słowny hiszpański znak towarowy DOGHNUTS — Względne podstawy odmowy rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Niezależna pozycja odróżniająca jednego z elementów złożonego słownego znaku towarowego]	5
2014/C 202/07	Sprawa C-604/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – H.N. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General (Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Dyrektywa 2005/85/WE — Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich — Krajowy przepis proceduralny uzależniający rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej od uprzedniego oddalenia wniosku mającego na celu uzyskanie statusu uchodźcy — Dopuszczalność — Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada skuteczności — Prawo do dobrej administracji — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 41 — Bezstronność i szybkość postępowania)	6
2014/C 202/08	Sprawa C-15/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Niemcy) – Technische Universität Hamburg-Harburg, Hochschul-Informations-System GmbH przeciwko Datentolten Informationssysteme GmbH (Zamówienia publiczne na dostawy — Dyrektywa 2004/18/WE — Udzielenie zamówienia bez wszczęcia procedury przetargowej — Zamówienie typu „in-house” — Wykonawca prawnie odrębny od instytucji zamawiającej — Warunek „kontroli analogicznej” — Instytucja zamawiająca i wykonawca bez stosunku kontroli między nimi — Władza publiczna jako podmiot trzeci sprawująca częściową kontrolę nad instytucją zamawiającą i kontrolę nad wykonawcą, która może być zakwalifikowana jako „analogiczna” — „Horyzontalne zamówienie typu in-house”) . .	7
2014/C 202/09	Sprawa C-35/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Assica – Associazione Industriali delle Carni, Krafts Foods Italia SpA przeciwko Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino” i in. [Rolnictwo — Produkty rolne i środki spożywcze — Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92 — Artykuł 2 — Ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia — Przedmiotowy zakres stosowania — Ochrona na terytorium krajowym — Brak rejestracji na szczeblu Wspólnoty — Konsekwencje — Ochrona nazw oznaczających produkty, w wypadku których nie istnieje szczególnie związek między ich cechami charakterystycznymi a pochodzeniem geograficznym — Warunki]	8
2014/C 202/10	Sprawa C-161/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia – Włochy) – Idrocinamica Spurgo Velox i in. przeciwko Acquedotto Pugliese SpA (Zamówienia publiczne — Gospodarka wodna — Dyrektywa 92/13/EEG — Skuteczne i szybkie procedury odwoławcze — Terminy do wniesienia skargi — Data rozpoczęcia biegu tych terminów).	9
2014/C 202/11	Sprawa C-162/14: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	10
2014/C 202/12	Sprawa C-179/14: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2014 r. – Komisja przeciwko Węgrom	10
2014/C 202/13	Sprawa C-187/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S.	12

2014/C 202/14	Sprawa C-189/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Bogdan Chain przeciwko Atlanco LTD. . . .	12
2014/C 202/15	Sprawa C-198/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus (Finlandia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Valev Visnapuu przeciwko Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus	13
2014/C 202/16	Sprawa C-202/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nantes (Francja) w dniu 13 lutego 2014 r. – Adiamix przeciwko Direction départementale des finances publiques – Pôle Gestion fiscale	14
2014/C 202/17	Sprawa C-207/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d.o.o. przeciwko Republice Słowenii – Ministrstvo za kmetijstvo in okolje.	15
2014/C 202/18	Sprawa C-209/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – NLB Leasing d.o.o. przeciwko Republika Słowenii.	15
2014/C 202/19	Sprawa C-633/13: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, przy udziale: P4 Sp. z o.o., Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji.	16

Sąd

2014/C 202/20	Sprawa T-406/09: Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Donau Chemie przeciwko Komisji [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Proporcjonalność — Wyplącalność]	17
2014/C 202/21	Sprawa T-30/10: Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Reagens przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek cynowych stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Kwota podstawowa — Okoliczności łagodzące — Zdolność płatnicza — Równość traktowania — Proporcjonalność — Nieograniczone prawo orzekania — Właściwy charakter kwoty grzywny)	17
2014/C 202/22	Sprawy połączone od T-458/10 do T-467/10 i T-471/10: Wyrok Sądu z dnia 13 maja 2014 r. – McBride i in. przeciwko Komisji (Rybołówstwo — Środki ochrony zasobów rybołówstwa — Restrukturyzacja sektora — Wnioski o zwiększenie celów wieloletniego programu orientacji w celu poprawy bezpieczeństwa na pokładach statków — Wniosek Irlandii dotyczący różnych statków — Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności początkowej decyzji dotyczącej tego samego postępowania — Nowa decyzja oddalająca wniosek — Brak kompetencji Komisji)	18
2014/C 202/23	Sprawa T-160/12: Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Adler Modemärkte przeciwko OHIM — Blufin (MARINE BLEU) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MARINE BLEU — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy BLUMARINE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] . . .	19
2014/C 202/24	Sprawa T-198/12: Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. — Niemcy przeciwko Komisji (Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2009/48/WE — Bezpieczeństwo zabawek — Dopuszczalne wartości dla nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin, ołowiu, baru, arsenu, antymonu i rtęci obecnych w zabawkach — Decyzja Komisji w sprawie niezatwierdzenia utrzymania całości przepisów krajowych wprowadzających od nich odstępstwo — Zatwierdzenie ograniczone w czasie — Dowód wyższego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego zapewnianego przez przepisy krajowe)	20

2014/C 202/25	Sprawa T-247/12: Wyrok Sądu z dnia 20 maja 2014 r. – Argo Group International Holdings przeciwko OHIM – Arisa Assurances (ARIS) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ARIS — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ARISA ASSURANCES S.A. — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Współistnienie na rynku wcześniejszych znaków towarowych — Zasada prawa amerykańskiego zwana „Morehouse defense” — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	20
2014/C 202/26	Sprawa T-366/12: Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2014 r. – Katjes Fassin przeciwko OHIM (Yoghurt-Gums) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Yoghurt-Gums — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	21
2014/C 202/27	Sprawa T-200/13 P: Wyrok Sądu z dnia 20 maja 2014 r. – De Luca przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Zaszeregowanie do grupy — Powołanie do wyższej grupy funkcyjnej w drodze konkursu otwartego — Oddalenie skargi w postępowaniu w pierwszej instancji po przekazaniu sprawy do rozpoznania przez Sąd — Wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe — Artykuł 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)	22
2014/C 202/28	Sprawa T-419/13: Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2014 r. – Unión de Almacenistas de Hierros de España przeciwko Komisji [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące dwóch hiszpańskich postępowań w dziedzinie konkurencji — Dorozumiana odmowa dostępu — Wyrażna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania]. . .	22
2014/C 202/29	Sprawa T-103/14 R: Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru — Brak fumus boni juris)	23
2014/C 202/30	Sprawa T-200/14: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2014 r. – Ben Ali przeciwko Radzie	23
2014/C 202/31	Sprawa T-207/14: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Aluwerk Hettstedt GmbH przeciwko ECHA.	24
2014/C 202/32	Sprawa T-208/14: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Richard Anton przeciwko ECHA . . .	25
2014/C 202/33	Sprawa T-217/14: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2014 r. – Gmina Kosakowo przeciwko Komisji	26
2014/C 202/34	Sprawa T-231/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 15 kwietnia 2014 r. przez Europejską Agencję Leków od wyroku wydanego w dniu 5 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-29/13 Drakeford przeciwko EMA.	27

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 202/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 194 z 24.6.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 184 z 16.6.2014

Dz.U. C 175 z 10.6.2014

Dz.U. C 159 z 26.5.2014

Dz.U. C 151 z 19.5.2014

Dz.U. C 142 z 12.5.2014

Dz.U. C 135 z 5.5.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-43/12) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2011/82/UE — Transgraniczna wymiana informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 87 ust. 2 lit. a) TFUE — Artykuł 91 TFUE — Utrzymanie w mocy skutków dyrektywy w wypadku stwierdzenia nieważności]

(2014/C 202/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Troupiotis i K. Zejdová, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Monteiro i E. Karlsson, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.C. Halleux, T. Materne, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów S. Rodriguesa i F. Liberta), Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, pełnomocnik, wspierana przez N. Traversa, BL), Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, K. Szijjártó i K. Molnár, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i C. Stege, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell i S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy, wspierane przez J. Mauriciego i J. Holmesa, barristers)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego (Dz.U. L 288, s. 1) – Wybór podstawy prawnej – Zastąpienie podstawy prawnej zaproponowanej w dziedzinie wspólnej polityki transportowej podstawą podlegającą dziedzinie współpracy policyjnej – Cel poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego – Utrzymanie w mocy skutków dyrektywy w wypadku stwierdzenia nieważności

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego.
- 2) Skutki dyrektywy 2011/82 zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie nieprzekraczającym 12 miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej, to znaczy na art. 91 ust. 1 lit. c) TFUE.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej zostają obciążone kosztami postępowania.

- 4) Królestwo Belgii, Irlandia, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markusowi Wieringowi

(Sprawa C-347/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Świadczenia rodzinne — Zasiłki rodzinne — Zasiłek wychowawczy — Świadczenie Elterngeld — Świadczenie Kindergeld — Obliczenie dodatku dyferencyjnego)

(2014/C 202/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Ulrike Wiering, Markus Wiering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Wykładnia art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) i art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ze zmianami (Dz.U. L 149, s. 2) – Wykładnia art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1.) – Pojęcie świadczenia rodzinnego – Pracownik mający miejsce zamieszkania w Niemczech i wykonujący zawód w Luksemburgu – Zbieg praw do świadczeń rodzinnych – Obliczenie dodatku dyferencyjnego wypłacanego przez Luksemburg – Uwzględnienie niemieckich zasiłków wychowawczych „Elterngeld” i „Kindergeld”

Sentencja

Wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i) i art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97, należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego nie należy uwzględniać wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, skoro – z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający – przewidziane w prawie niemieckim świadczenie Elterngeld nie jest tego samego rodzaju, w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, co przewidziane również w prawie niemieckim świadczenie Kindergeld i przewidziane w prawie luksemburskim zasiłki rodzinne.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. – Bolloré przeciwko Komisji Europejskiej**(Sprawa C-414/12 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek papieru samokopiującego — Możliwość przypisania spółce dominującej naruszenia popełnionego przez jej spółkę zależną — Bezpośrednie uczestnictwo spółki dominującej w naruszeniu — Równość traktowania — Czas trwania postępowania administracyjnego i sądowego — Rozsądny termin — Prawo do obrony)**

(2014/C 202/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Bolloré (przedstawiciele: adwokaci P. Gassenbach, C. Lemaire i O. de Juvigny)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez adwokat N. Coutrelis)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 27 czerwca 2012 r. w sprawie T-372/10 Bolloré przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności lub zmiany decyzji Komisji C(2010) 4160 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/36212 – Papier samokopiujący) – Decyzja wydana po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji – Przypisanie naruszenia spółce dominującej jako bezpośredniemu sprawcy – Grzywna – Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar – Równość traktowania – Rozsądny termin – Prawo do obrony

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Bolloré zostaje obciążona kosztami postępowania odwoławczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Pelckmans Turnhout NV przeciwko Walter Van Gastel Balen NV i in.**(Sprawa C-483/12) ⁽¹⁾****(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasady równości i niedyskryminacji — Stosowanie prawa Unii — Zakres stosowania prawa Unii — Brak — Brak właściwości Trybunału)**

(2014/C 202/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pelckmans Turnhout NV

Strona pozwana: Walter Van Gastel Balen NV, Walter Van Gastel NV, Walter Van Gastel Lifestyle NV, Walter Van Gastel Schoten NV

przy udziale: Ministerraad

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Grondwettelijk Hof – Belgia – Wykładnia art. 6 ust. 3 TUE, art. 34, 35, 36, 56 i 57 TFUE oraz art. 15, 16, 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Uregulowanie krajowe zobowiązujące do przestrzegania jednego dnia wolnego w tygodniu w handlu detalicznym – Wyjątki przewidziane dla sklepów w określonych miejscach lub sprzedających określone towary

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione w trybie prejudycjalnym przez Grondwettelijk Hof (Belgia).

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 maja 2014 r. – Bimbo, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Panrico, SA

(Sprawa C-591/12 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego BIMBO DOUGHNUTS — Wcześniejszy słowny hiszpański znak towarowy DOUGHNUTS — Względne podstawy odmowy rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Niezależna pozycja odróżniająca jednego z elementów złożonego słownego znaku towarowego]

(2014/C 202/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Bimbo, SA (przedstawiciele: C. Prat, abogado, R. Ciullo, barrister)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy), Panrico, SA (przedstawiciel: D. Pellisé Urquiza, abogado)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-569/10 Bimbo, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „BIMBO DOUGHNUTS” dla towarów należących do klasy 30 na decyzję R 838/2009-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 7 października 2010 r., oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, w której odmówiono rejestracji wspomnianego znaku w wyniku sprzeciwu właściciela słownych, międzynarodowego i krajowych, znaków towarowych „DONUT”, „DOUGHNUTS” i „DONUTS” oraz graficznych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych zawierających element słowny „donuts”, zarejestrowanych dla towarów należących do klasy 30 – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Bimbo SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – H.N. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General

(Sprawa C-604/12) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Dyrektywa 2005/85/WE — Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich — Krajowy przepis proceduralny uzależniający rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej od uprzedniego oddalenia wniosku mającego na celu uzyskanie statusu uchodźcy — Dopuszczalność — Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada skuteczności — Prawo do dobrej administracji — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 41 — Bezstronność i szybkość postępowania)

(2014/C 202/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H.N.

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Supreme Court – Wykładnia dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2) – Wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej złożony bez uprzedniego złożenia wniosku o przyznanie statusu uchodźcy.

Sentencja

Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony, jak też zasada skuteczności i prawo do dobrej administracji nie stoją na przeszkodzie krajowemu przepisowi proceduralnemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, uzależniającemu rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej od uprzedniego oddalenia wniosku mającego na celu uzyskanie statusu uchodźcy, o ile, po pierwsze, wniosek mający na celu uzyskanie statusu uchodźcy i wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej mogą być złożone jednocześnie, a po drugie, ten krajowy przepis proceduralny nie prowadzi do tego, by rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej następowało w terminie, który nie jest rozsądny, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Niemcy) – Technische Universität Hamburg-Harburg, Hochschul-Informationssystem GmbH przeciwko Datenlotsen Informationssysteme GmbH

(Sprawa C-15/13) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na dostawy — Dyrektywa 2004/18/WE — Udzielenie zamówienia bez wszczęcia procedury przetargowej — Zamówienie typu „in-house” — Wykonawca prawnie odrębny od instytucji zamawiającej — Warunek „kontroli analogicznej” — Instytucja zamawiająca i wykonawca bez stosunku kontroli między nimi — Władza publiczna jako podmiot trzeci sprawująca częściową kontrolę nad instytucją zamawiającą i kontrolę nad wykonawcą, która może być zakwalifikowana jako „analogiczna” — „Horyzontalne zamówienie typu in-house”)

(2014/C 202/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Technische Universität Hamburg-Harburg, Hochschul-Informationssystem GmbH

Strona pozwana: Datenlotsen Informationssysteme GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg – Wykładnia pojęcia „zamówienia publicznego” zawartego w art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) – Ewentualne objęcie zakresem dyrektywy umowy pomiędzy spółką i uniwersytetem, poddanych kontroli tej samej instytucji prawa publicznego będącej instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy (horyzontalne zamówienie typu in-house) – Zakres kontroli tej instytucji prawa publicznego

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że umowa, której przedmiotem jest dostawa produktów, zawarta między uniwersytetem będącym instytucją zamawiającą, który jest kontrolowany w dziedzinie nabywania produktów i usług przez niemiecki kraj związkowy, a przedsiębiorstwem prawa prywatnego posiadanym przez państwo federalne i niemieckie kraje związkowe, w tym przez rzezonny kraj związkowy, stanowi zamówienie publiczne w rozumieniu tego przepisu, a zatem powinna podlegać zasadom udzielania zamówień publicznych przewidzianym przez rzezoną dyrektywę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Assica – Associazione Industriali delle Carni, Krafts Foods Italia SpA przeciwko Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino” i in.

(Sprawa C-35/13) ⁽¹⁾

[Rolnictwo — Produkty rolne i środki spożywcze — Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92 — Artykuł 2 — Ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia — Przedmiotowy zakres stosowania — Ochrona na terytorium krajowym — Brak rejestracji na szczeblu Wspólnoty — Konsekwencje — Ochrona nazw oznaczających produkty, w wypadku których nie istnieje szczególny związek między ich cechami charakterystycznymi a pochodzeniem geograficznym — Warunki]

(2014/C 202/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Assica – Associazione Industriali delle Carni, Krafts Foods Italia SpA

Strona pozwana: Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino”, La Felinese Salumi SpA, Salumificio Monpiù Srl, Salumi Boschi F.lli SpA, Gualerzi SpA, Alinovi Tullio di Alinovi Giorgio & C. Snc, Salumificio Gastaldi di Gastaldi Franco e C. Snc, Boschi Cav. Umberto SpA, Fereoli Mario & Figlio Snc, Salumificio Ducale Snc di Morini & Tortini, Fereoli Gino & Figlio Snc, Ronchei Srl, Salumificio B.R.B. Snc

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Corte suprema di cassazione – Wykładnia art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1) – Nazwa pochodzenia, która nie została zarejestrowana i w odniesieniu do której nie ma prawnie wiążącego środka określającego granice obszaru geograficznego, na którym odbywa się produkcja, oraz ewentualne wymogi, które producenci muszą spełniać, aby korzystać z prawa do używania tej nazwy – Możliwość zakazania na terytorium krajowym, jako czynu nieuczciwej konkurencji, używania tej nazwy w stosunku do produktów krajowych nie pochodzących z miejsc, do których nazwa się odnosi

Sentencja

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych, zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 535/97 z dnia 17 marca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawia ono systemu ochrony nazwy geograficznej, która nie uzyskała rejestracji na szczeblu Wspólnoty, ale że w stosownym wypadku nazwa taka może być chroniona na mocy uregulowania krajowego dotyczącego nazw geograficznych oznaczających produkty, co do których nie istnieje szczególny związek między ich cechami charakterystycznymi a ich pochodzeniem geograficznym, jednakże pod warunkiem, po pierwsze, że wprowadzenie takiego uregulowania nie zagraża realizacji celów wyznaczonych w rozporządzeniu nr 2081/92, zmienionym rozporządzeniem nr 535/97, a po drugie, że nie zakłóca ono swobodnego przepływu towarów, o którym mowa w art. 28 WE, co powinien zweryfikować sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia – Włochy) – Idrodinamica Spurgo Velox i in. przeciwko Acquedotto Pugliese SpA

(Sprawa C-161/13) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Gospodarka wodna — Dyrektywa 92/13/EWG — Skuteczne i szybkie procedury odwoławcze — Terminy do wniesienia skargi — Data rozpoczęcia biegu tych terminów)

(2014/C 202/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Idrodinamica Spurgo Velox, Giovanni Putignano e figli srl, Cogeir srl, Splendor Sud srl, Sceap srl

Strona pozwana: Acquedotto Pugliese SpA

przy udziale: Tundo srl, Giovanni XXIII Soc. coop. arl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia – Wykładnia art. 1, 2a, 2c i 2f dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14) – Termin do wniesienia skargi – Początek biegu – Przepisy krajowe przewidujące, że termin do wniesienia skargi biegnie od dnia zawiadomienia skarżącego o ostatecznej decyzji o udzieleniu zamówienia – Skarżący, który dowiedział się o naruszeniu przepisów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych po wspomnianym zawiadomieniu

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2a ust. 2 akapit ostatni dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia powinien biec od nowa, w sytuacji gdy podmiot zamawiający przyjął nową decyzję, po przyjęciu tej decyzji o udzieleniu zamówienia, lecz przed podpisaniem umowy, mogącą mieć wpływ na zgodność z prawem rzeczonoj decyzji o udzieleniu zamówienia. Bieg tego terminu rozpoczyna się od chwili zawiadomienia oferentów o późniejszej decyzji lub w jego braku – od chwili, w której zapoznali się oni z tą decyzją.

W sytuacji gdy oferent po upływie terminu na wniesienie środka odwoławczego przewidzianego w przepisach krajowych dowiaduje się o uchybieniu, które miałyby zostać popełnione przed przyjęciem decyzji o udzieleniu zamówienia, prawo wniesienia środka odwoławczego od tej decyzji przysługuje mu wyłącznie w tym terminie, chyba że wyraźny przepis prawa krajowego gwarantuje takie prawo zgodnie z prawem Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-162/14)**

(2014/C 202/11)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Tokár i K. Herrmann, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że poprzez pozostawienie w mocy obowiązującej przyczyn wykluczenia wykonawców z postępowania o udzielenie zamówienia takich jak te zawarte w art.24 ust.1 pkt 1 i 1a ustawy Prawo o zamówieniach publicznych, które wykraczają poza materialnoprawne kryteria zamkniętego katalogu wykluczeń zawartych w art.45 ust.2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z tegoż art.45 ust.2 tejże dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przyczyny wykluczenia wykonawcy z przetargu z powodu jego cech zawodowych takich jak te przewidziane w art.24 ust.1 pkt 1 i 1a ustawy o zamówieniach publicznych tzn. z powodu (i) wyrządzenia przez wykonawcę szkody stwierdzonej przez prawomocny wyrok poprzez niewykonanie lub nienależyte wykonanie zamówienia, (ii) jeżeli wykonawca był stroną umowy którą zamawiający rozwiązał, wypowiedział lub odstąpił od niej z powodu okoliczności, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność, wykraczają poza zakres przesłanek wykluczenia ustanowionych w art.45 ust.2 i w szczególności art.45 ust.2 lit.d) dyrektywy 2004/18/WE.

Wykładnia tej ostatniej przesłanki stanowiła przedmiot wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Forposta i ABC Direct Contact C-465/11. Trybunał stwierdził w nim, że poprzez termin „poważne wykroczenia zawodowe” zawarty w art.45 ust.2 lit d) dyrektywy 2004/18/WE należy rozumieć wszelkie zawinione uchybienia wykonawcy wpływające na jego wiarygodność zawodową. Polskie przesłanki wykluczenia natomiast nie ograniczają się jedynie do zachowań wykonawców wykazujących zamiar uchybienia lub stosunkowo poważne niedbalstwo z jego strony i nakazują zamawiającemu automatycznie wykluczyć wykonawcę bez przeprowadzenia uprzedniej oceny zarzucanego mu zawinionego uchybienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2014 r. – Komisja przeciwko Węgrom**(Sprawa C-179/14)**

(2014/C 202/12)

*Język postępowania: węgierski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja (przedstawiciele: A. Tokár i E. Montaguti, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Węgry**Żądania strony skarżącej**

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

1. stwierdzenie, że Węgry naruszyły dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾ poprzez wprowadzenie i utrzymanie systemu karty SZÉP, uregulowanego w dekrety 55/2011 z dnia 12 kwietnia, zmienionego ustawą CLVI z 2011 r., w zakresie w jakim:

- artykuł 13 dekretu w sprawie SZÉP interpretowany w związku z art. 2 ust. 2 lit. d) ustawy XCVI z 1993 r., art. 2 lit. b) ustawy CXXXII z 1997 r. i art. 1, 2 ust. 1 i 2, art. 55 ust. 1 i 3 i art. 64 ust. 1 ustawy IV z 2006 r. wyklucza możliwość wydania karty SZÉP przez oddziały przedsiębiorstw, z naruszeniem przepisów art. 14 pkt 3 i art. 15 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2006/123;
 - art. 13 dekretu w sprawie SZÉP interpretowany w związku z art. 1, 2 ust. 1 i 2, art. 55 ust. 1 i 3 i art. 64 ust. 1 ustawy IV z 2006 r., art. 2 ust. 2 lit. d) ustawy XCVI z 1993 r. i art. 2 lit. b) ustawy CXXXII z 1997 r. nie uznaje do celów spełnienia wymogów określonych w art. 13 lit. a), b) i c) dekretu w sprawie SZÉP działalności tych grup przedsiębiorstw, których przedsiębiorstwem dominującym nie jest spółka założona zgodnie z prawem węgierskim, których członkowie nie mają formy spółki prawa węgierskiego, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. b) i ust. 3 dyrektywy 2006/123;
 - art. 13 dekretu w sprawie SZÉP interpretowany w związku z art. 1, 2 ust. 1 i 2, art. 55 ust. 1 i 3 i art. 64 ust. 1 ustawy IV z 2006 r., art. 2 ust. 2 lit. d) ustawy XCVI z 1993 r. i art. 2 lit. b) ustawy CXXXII z 1997 r. utrzymuje możliwość wydania przez banki i inne instytucje kredytowe karty SZÉP, gdyż tylko te podmioty mogą spełnić wymogi art. 13 dekretu, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. d) i ust. 3 dyrektywy 2006/123;
 - art. 13 dekretu w sprawie SZÉP narusza art. 16 dyrektywy 2006/123, ponieważ wymaga, by istniała węgierska siedziba do celów wydania karty SZÉP.
2. pomocniczo, stwierdzenie, że system karty SZÉP ustanowiony w drodze dekretu 55/2011 z dnia 12 kwietnia narusza art. 49 TFUE i art. 56 TFUE, w zakresie w jakim przepisy dyrektywy 2006/123 przywołane w pkt 1 nie znajdują zastosowania do wskazanych w tym punkcie przepisów.
 3. stwierdzenie, że system bonów Erzsébet uregulowany w ustawie CLVI z 2011 r. i ustawie CIII z 2012 r., ustanawiający monopol na rzecz instytucji publicznych w zakresie wystawiania bonów na zimne posiłki, który wszedł w życie niepoprzedzony odpowiednim okresem przejściowym lub odpowiednimi przepisami przejściowymi, narusza art. 49 TFUE i art. 56 TFUE, w zakresie w jakim art. 1, 5 i 477 ustawy CLVI z 2011 r. i art. 2 ust. 1 i 2, art. 6 i art. 7 ustawy CIII z 2012 r. wprowadzają nieproporcjonalne ograniczenia.
 4. obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 2011 Węgry znowelizowały uregulowania dotyczące wystawiania bonów na zimne i ciepłe posiłki, formy spędzania czasu wolnego i wypoczynku przyznawane pracownikom przez przedsiębiorców, uznawanych za świadczenia niestanowiące wynagrodzenia, przez co podlegają one korzystniejszemu warunkom fiskalnym i z zakresu zabezpieczenia społecznego. Te nowe przepisy weszły w życie w dniu 1 stycznia 2012 r. bez odpowiedniego okresu przejściowego. Przed nowelizacją krajowe przepisy nie określały szczególnych lub specjalnych warunków dotyczących wystawiania tego rodzaju bonów na posiłki lub ich postaci. W związku z wprowadzonymi zmianami instytucja publiczna, Magyar Nemzeti Üdülési Alapítvány (węgierska krajowa fundacja do spraw wypoczynku) ma pozycję monopolisty w zakresie wystawiania bonów na posiłki gorące na nośniku papierowym oraz na posiłki zimne na nośniku papierowym lub elektronicznym. Przepisy nakładają również szczególnie surowe warunki wystawiania bonów na posiłki ciepłe, formy spędzania czasu wolnego i wypoczynku, które już można było wystawiać wyłącznie w postaci elektronicznej. Zaskarżone środki doprowadziły do wykluczenia podmiotów obecnych od lat na rynku, stanowią ograniczenie dostępu do rynku dla nowych podmiotów i uniemożliwiają swobodne świadczenie usług. Jednocześnie system kart SZÉP zastrzega de facto rynek na korzyść trzech dużych grup bankowych ustanowionych zgodnie z prawem węgierskim, podczas gdy wystawianie bonów Erzsébet jest możliwe wyłącznie w ramach państwowego monopolu. Fakt, że wpływy instytucji publicznej mającej monopol są przeznaczane na pokrycie wydatków socjalnych nie stanowi wystarczającego uzasadnienia wprowadzonych ograniczeń. Zgodnie z właściwymi postanowieniami Traktatu FUE i dyrektywy 2006/123 ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości i świadczenia usług wolno wprowadzać jedynie, gdy nie są one dyskryminacyjne i leżą w interesie ogólnym, pod warunkiem spełnienia wymogów niezbędnego charakteru i proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S**

(Sprawa C-187/14)

(2014/C 202/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: DSV Road A/S

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 203 ust. 1 kodeksu celnego ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że usunięcie towaru spod dozoru celnego ma miejsce w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
2. Czy art. 204 kodeksu celnego ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że dług celny powstaje w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
3. Czy art. 859 przepisów wykonawczych ⁽³⁾ należy interpretować w taki sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym dochodzi do naruszenia, które nie wywiera znaczącego wpływu na przebieg procedury celnej, jeśli należy przyjąć, iż a) każda z dwóch wszczętych odpowiednio w 2007 i 2008 r. procedur tranzytowych dotyczyła tych samych towarów albo też b) nie można wykazać tego, że chodzi tu o te same towary?
4. Czy pierwsze państwo członkowskie przywozu może odmówić podmiotowi będącemu podatnikiem w państwie członkowskim prawa do odliczenia podatku VAT z tytułu importu towarów zgodnie z art. 168 lit. e) dyrektywy o VAT ⁽⁴⁾, jeśli obowiązkowi podatkowemu w jego zakresie podlega przewoźnik, który nie jest ani importerem tych towarów, ani ich właścicielem, lecz jedynie dokonywał ich transportu i odprawy celnej w ramach opodatkowanych podatkiem VAT czynności spedycyjnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1)

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 16 kwietnia 2014 r. – Bogdan Chain przeciwko Atlanco LTD

(Sprawa C-189/14)

(2014/C 202/14)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias (sąd okręgowy w Nikozji)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogdan Chain

Strona pozwana: Atlanco LTD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy fakt, że zakres stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ i art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009⁽²⁾ obejmuje „osob[ę], która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich”, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się on także do przypadku osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę zawartej z jednym pracodawcą mającym siedzibę w jednym z państw członkowskich UE w celu wykonywania pracy w dwóch innych państwach członkowskich, nawet jeśli
 - (a) drugie państwo członkowskie, w którym dana osoba ma pracować, nie zostało jeszcze ustalone i nie mogło zostać przewidziane w momencie złożenia wniosku o wydanie formularza A1 z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
 - lub
 - (b) czas zatrudnienia w pierwszym lub w drugim państwie członkowskim nie może jeszcze zostać określony bądź nie jest przewidywalny z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 może być interpretowany w ten sposób, że do celów stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004 wyrażenie „osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich” odnosi się także do przypadku, w którym występują okresy bezczynności między dwiema pracami wykonanymi w różnych państwach członkowskich, podczas których pracownik nadal podlega tej samej umowie o pracę?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy fakt, że właściwe państwo członkowskie nie wydaje formularza A1, wyłącza stosowanie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004?
- 4) Czy art. 16 ust. 5 lub art. 20 ust. 1 lub jakkolwiek inny artykuł rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 nakładają na państwo członkowskie – na podstawie wstępnej decyzji państwa członkowskiego zamieszkania w odniesieniu do ustawodawstwa mającego zastosowanie – obowiązek wydania formularza A1 z własnej inicjatywy bez konieczności złożenia dodatkowego wniosku we właściwym państwie członkowskim przez zainteresowanego pracodawcę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1–123).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284, s. 1–42).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus
(Finlandia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Valev Visnapuu przeciwko Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki),
Suomen valtio – Tullihallitus**

(Sprawa C-198/14)

(2014/C 202/15)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Valev Visnapuu

Druga strona postępowania: Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalność fińskiego uregulowania podatku akcyzowego od opakowań napojów, zgodnie z którym podatek ten jest pobierany, jeżeli opakowanie nie jest objęte systemem zwrotu, należy oceniać w świetle art. 110 TFUE zamiast art. 34 TFUE? Wspomniany system zwrotu musi być systemem kaucji, w którym opakowujący lub importer napojów – działając samemu lub w sposób przewidziany w fińskiej ustawie o odpadach lub w odpowiednich przepisach obowiązujących w prowincji Åland – zapewnia ponowne wykorzystanie lub recykling opakowań napojów w ten sposób, że opakowanie zostaje wykorzystane ponownie lub poddane recyklingowi.

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy wspomniane uregulowanie jest zgodne z art. 1 ust. 1, art. 7 i 15 dyrektywy 94/62/WE⁽¹⁾, uwzględniając również art. 110 TFUE?
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy wspomniane uregulowanie jest zgodne z art. 1 ust. 1, art. 7 i 15 dyrektywy 94/62/WE, uwzględniając również art. 34 TFUE?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: Czy fińskie uregulowanie podatku akcyzowego od opakowań napojów należy uznać za dopuszczalne w świetle art. 36 TFUE?
- 5) Czy wymóg, by osoba, która wykorzystuje napoje alkoholowe do celów komercyjnych, posiadała specjalne zezwolenie na sprzedaż detaliczną w odniesieniu do swojej działalności dotyczącej przywożonych napojów alkoholowych, w sytuacji gdy nabywca fiński zakupił przez Internet lub w inny sposób w sprzedaży wysyłkowej napoje alkoholowe od prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim sprzedawcy, który dostarcza je do Finlandii, należy uznać za dotyczący istnienia lub funkcjonowania monopolu, wobec czego przepisy art. 34 TFUE nie stoją mu na przeszkodzie, natomiast należy oceniać go w świetle art. 37 TFUE?
- 6) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte: Czy wymóg posiadania zezwolenia jest zgodny z warunkami dotyczącymi monopolu państwowych o charakterze handlowym określonymi w art. 37 TFUE?
- 7) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie piąte i jeżeli w niniejszej sprawie należy zastosować art. 34 TFUE: Czy uregulowanie fińskie, zgodnie z którym przy zamówieniu napojów alkoholowych z zagranicy przez Internet lub w inny sposób w sprzedaży wysyłkowej przywóz tych napojów do własnego spożycia jest dozwolony tylko wtedy, gdy przywozu napojów alkoholowych dokonał sam zamawiający lub niezależny od sprzedawcy podmiot trzeci, podczas gdy w innych przypadkach dla przywozu wymagane jest zezwolenie na podstawie fińskiej ustawy alkoholowej, stanowi sprzeczne ze wspomnianym artykułem ilościowe ograniczenie w przywozie lub środek o działaniu równoważnym?
- 8) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: Czy uregulowanie to można uznać za uzasadnione i proporcjonalne pod względem ochrony zdrowia i życia ludzkiego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nantes (Francja) w dniu 13 lutego 2014 r. – Adiamix przeciwko Direction départementale des finances publiques – Pôle Gestion fiscale

(Sprawa C-202/14)

(2014/C 202/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Nantes

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adiamix

Strona pozwana: Direction départementale des finances publiques – Pôle Gestion fiscale

Pytanie prejudycjalne

Do Trybunału Sprawiedliwości zwrócono się o wydanie orzeczenia w przedmiocie ważności – w odniesieniu do kwestii kwalifikacji systemu pomocy jako pomocy istniejącej – decyzji Komisji Europejskiej nr 2004/343/CE z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej systemu zwolnień ustanowionego w art. 44f powszechnego kodeksu podatkowego w odniesieniu do przejmowania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji.⁽¹⁾

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. L 108, s. 38).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d.o.o. przeciwko Republice Słowenii – Ministrstvo za kmetijstvo in okolje

(Sprawa C-207/14)

(2014/C 202/17)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony

Strona skarżąca: Hotel Sava Rogaška, Gostinstvo, turizem in storitve, d.o.o.

Strona pozwana: Republika Slovenija – Ministrstvo za kmetijstvo in okolje

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2009/54/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „naturalna woda mineralna pochodząca z jednego i tego samego źródła”:
 - a) oznacza wodę pochodzącą z jednego i tego samego ujęcia, ale nie wodę czerpaną z innych ujęć, mimo iż chodzi o wodę mającą źródło w tej samej warstwie wodonośnej tej samej części wód podziemnych zgodnie z definicją pojęcia „warstwa wodonośna” i „część wód podziemnych”, zawartą w dyrektywie 2000/60/WE⁽²⁾;
 - b) oznacza wodę pochodzącą z jednego i tego samego ujęcia, ale nie wodę czerpaną z innych ujęć, mimo iż chodzi o wodę mającą źródło w tej samej warstwie wodonośnej tej samej części wód podziemnych zgodnie z definicją pojęcia „warstwa wodonośna” i „część wód podziemnych”, zawartą w dyrektywie 2000/60/WE, mając na uwadze, że w tej definicji należy uwzględnić okoliczności takie jak odległość między ujęciami, głębokość ujęć, szczególną jakość wody pochodzącej z jednego ujęcia (np. skład chemiczny i mikrobiologiczny), połączenia wodne między ujęciami, granice warstwy wodonośnej;
 - c) oznacza każdą wodę mającą źródło w tej samej warstwie wodonośnej tej samej części wód podziemnych zgodnie z definicją pojęcia „warstwa wodonośna” i „część wód podziemnych” zawartą w dyrektywie 2000/60/WE, bez względu na to, że wypływa na powierzchnię z wielu ujęć;
 - d) oznacza każdą wodę mającą źródło w tej samej warstwie wodonośnej tej samej części wód podziemnych zgodnie z definicją pojęcia „warstwa wodonośna” i „część wód podziemnych”, zawartą w dyrektywie 2000/60/WE, bez względu na to, że wypływa na powierzchnię z wielu ujęć, mając na uwadze, że w tej definicji należy uwzględnić okoliczności takie jak odległość między ujęciami, głębokość ujęć, szczególną jakość wody pochodzącej z jednego ujęcia (np. skład chemiczny i mikrobiologiczny), połączenia wodne między ujęciami, granice warstwy wodonośnej;
2. Jeżeli żadna z proponowanych odpowiedzi na pytanie pierwsze nie jest prawidłowa, czy interpretacja pojęcia „naturalna woda mineralna pochodząca z jednego i tego samego źródła” powinna być oparta na okolicznościach takich jak odległość między ujęciami, ich głębokość, szczególna jakość wody pochodzącej z jednego ujęcia, połączenia wodne między ujęciami, granice warstwy wodonośnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – NLB Leasing d.o.o. przeciwko Republika Słowenii

(Sprawa C-209/14)

(2014/C 202/18)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu pierwszej instancji, obecnie wnosząca środek odwoławczy: NLB Leasing d.o.o.

Druga strona postępowania: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle stanu faktycznego w postępowaniu głównym art. 60 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zwrot przedmiotu leasingu (nieruchomości) z powodu częściowego niewywiązania się ze zobowiązań przez leasingobiorcę na rzecz leasingodawcy w celu sprzedaży i spłaty zobowiązań wynikających z umów leasingu stanowi przypadek „anulowania, wypowiedzenia, rozwiązania, całkowitego lub częściowego niewywiązania się z płatności” po dokonaniu dostawy, w którym podstawa opodatkowania jest stosowanie obniżana?
- 2) Czy art. 2 ust. 1, art. 14 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że kwota należna z tytułu opcji wykupu, stanowiąca większą część całkowitej wartości umowy leasingu finansowego płatną przez leasingobiorcę na rzecz leasingodawcy w taki sposób, że z powodu częściowego braku zapłaty zobowiązań leasingodawca odzyskał posiadanie przedmiotu leasingu (nieruchomości), sprzedał go osobie trzeciej, i wypłacił leasingobiorcy nadwyżkę uzyskaną z ceny zakupu, w rozliczeniu końcowym odliczając od niej również kwotę należną z tytułu opcji wykupu, powinna być uznana za opłatę w ramach umowy i dostawę towarów, która jako taka podlega opodatkowaniu VAT; czy też powinna być uznana za opłatę dotyczącą bądź usługi najmu bądź użytkowania nieruchomości, (jako taka podlegająca opodatkowaniu VAT z mocy prawa lub z wyboru podatnika); czy też za odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy, mające na celu naprawienie szkody spowodowanej niewywiązaniem się ze zobowiązań przez leasingobiorcę, niemające bezpośredniego związku z żadną usługą świadczoną odpłatnie i jako takie niepodlegające opodatkowaniu VAT?
- 3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi, że chodzi o opłatę za dostawę towaru i wykonanie umowy, powstaje również pytanie, czy zasada neutralności VAT sprzeciwia się temu, aby leasingodawca dwukrotnie uiścił VAT należny: po raz pierwszy przy zawarciu umowy leasingu finansowego (w tym od kwoty należnej z tytułu opcji wykupu, stanowiącej przewarżającą część wartości umowy) i powtórnie, ze względu na częściowe niewykonanie zobowiązań przez leasingobiorcę, przy odsprzedaży nieruchomości osobie trzeciej, przy uwzględnieniu okoliczności, że VAT dotyczący drugiej dostawy w rozliczeniu końcowym obciąża leasingobiorcę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, przy udziale: P4 Sp. z o.o., Krajowej Izby Gospodarczej Elektrоники i Telekomunikacji

(Sprawa C-633/13)⁽¹⁾

(2014/C 202/19)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Donau Chemie przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/09) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego w EOG, z wyłączeniem Irlandii, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonego Królestwa — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Artykuł 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Proporcjonalność — Wyplącalność]

(2014/C 202/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Donau Chemie AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: S. Polster, W. Brugger i M. Brodey, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. von Lingen i M. Kellerbauer, pełnomocnicy, wspierani przez profesora T. Eilmansbergera, a następnie N. von Lingen i M. Kellerbauer)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 – Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej, a także – tytułem żądania ewentualnego – obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w rzeczonyj decyzji.

Sentencja

- 1) Kwota grzywny nałożonej na Donau Chemie AG na podstawie art. 2 lit. c) decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 – Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu metalurgicznego i gazowniczego) zostaje ustalona na 4,35 mln EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Donau Chemie pokrywa 90 % własnych kosztów oraz 90 % kosztów poniesionych przez Komisję Europejską. Komisja pokrywa 10 % własnych kosztów oraz 10 % kosztów poniesionych przez Donau Chemie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Reagens przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek cynowych stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana mających szczególne znaczenie informacji handlowych — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Kwota podstawowa — Okoliczności łagodzące — Zdolność płatnicza — Równość traktowania — Proporcjonalność — Nieograniczone prawo orzekania — Właściwy charakter kwoty grzywny)

(2014/C 202/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reagens SpA (San Giorgio di Piano, Włochy) (przedstawiciele: B. O'Connor, solicitor, L. Toffoletti, E. De Giorgi i D. Gullo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Bourke, F. Ronkes Agerbeek et P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C.38.589 – Stabilizatory termiczne) lub, posiłkowo, żądanie uchylenia lub obniżenia wysokości grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Reagens SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Sądu z dnia 13 maja 2014 r. – McBride i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone od T-458/10 do T-467/10 i T-471/10) ⁽¹⁾

(Rybołówstwo — Środki ochrony zasobów rybołówstwa — Restrukturyzacja sektora — Wnioski o zwiększenie celów wieloletniego programu orientacji w celu poprawy bezpieczeństwa na pokładach statków — Wniosek Irlandii dotyczący różnych statków — Decyzja wydana w następstwie stwierdzenia przez Sąd nieważności początkowej decyzji dotyczącej tego samego postępowania — Nowa decyzja oddalająca wniosek — Brak kompetencji Komisji)

(2014/C 202/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peter McBride (Downings, Irlandia) (sprawa T-458/10); Hugh McBride (Downings) (T-459/10); Mullglen Ltd (Largy, Irlandia) (T-460/10); Cathal Boyle (Fiafannon, Irlandia) (sprawa T-461/10); Thomas Flaherty (Kilronan, Irlandia) (sprawa T-462/10); Ocean Tawlers Ltd (Killybegs, Irlandia) (sprawa T-463/10); Patrick Fitzpatrick (Killeany, Irlandia) (sprawa T-464/10); Eamon McHugh (Killybegs) (sprawa T-465/10); Eugene Hannigan (Killybegs) (sprawa T-466/10); Larry Murphy (Castletownbere, Irlandia) (sprawa T-467/10); Brendan Gill (Lifford, Irlandia) (sprawa T-471/10) (przedstawiciele: początkowo A. Collins, SC, N. Travers, barrister, i D. Barry, solicitor, a następnie N. Travers, D. Barry i E. Barrington, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawach od T-458/10 do T-467/10 początkowo K. Banks, A. Bouquet i A. Szmytkowska, a następnie A. Bouquet i A. Szmytkowska, pełnomocnicy, wspierani przez B. Dohertyego, barrister, i, w sprawie T-471/10, A. Bouquet i A. Szmytkowska, wspierani przez B. Dohertyego)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 4758, C(2010) 4748, C(2010) 4757, C(2010) 4751, C(2010) 4764, C(2010) 4750, C(2010) 4761, C(2010) 4767, C(2010) 4754, C(2010) 4753 i C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r., oddalających wniosek Irlandii o zwiększenie celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 2001 r. w celu poprawy bezpieczeństwa w stosunku do statków Peader Elaine II, Heather Jane II, Pacelli, Marie Dawn, Westward Isle, Golden Rose, Shauna Ann, Antartic, Niamh Eoghan, Menhaden i Brendelen, należących odpowiednio do Petera McBride'a, Hugh'a McBride'a, spółki Mullglen, Cathala Boyle'a, Thomasa Flahertyego, spółki Ocean Trawlers, Patricka Fitzpatricka, Eamona McHugh'a, Eugene'a Hannigana, Larryego Murphyeego i Brendana Gilla, przyjętej w następstwie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w celu poprawy bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy w odniesieniu do statków o całkowitej długości przekraczającej 12 m (Dz.U. L 90, s. 48), której nieważność stwierdzono wyrokiem Trybunału z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P Flaherty i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2649, i wyrokiem Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03 Boyle i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1699.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 4758, C(2010) 4748, C(2010) 4757, C(2010) 4751, C(2010) 4764, C(2010) 4750, C(2010) 4761, C(2010) 4767, C(2010) 4754, C(2010) 4753 i C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r. oddalających wnioszek Irlandii o zwiększenie celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO IV) w celu poprawy bezpieczeństwa na statkach należących do skarżących.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Adler Modemärkte przeciwko OHIM – Blufin (MARINE BLEU)

(Sprawa T-160/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MARINE BLEU — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy BLUMARINE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 202/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Adler Modemärkte AG (Haibach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: D. Walicka i G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Blufin SpA (Carpi, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 lutego 2012 r. (sprawa R 1955/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Blufin SpA a Adler Modemärkte AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Adler Modemärkte AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).
- 3) Blufin SpA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 23.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 14 maja 2014 r. – Niemcy przeciwko Komisji(Sprawa T-198/12) ⁽¹⁾

(Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2009/48/WE — Bezpieczeństwo zabawek — Dopuszczalne wartości dla nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin, ołowiu, baru, arsenu, antymonu i rtęci obecnych w zabawkach — Decyzja Komisji w sprawie niezatwierdzenia utrzymania całości przepisów krajowych wprowadzających od nich odstępstwo — Zatwierdzenie ograniczone w czasie — Dowód wyższego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego zapewnianego przez przepisy krajowe)

(2014/C 202/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i A. Wiedmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i G. Wilms, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji 2012/160/UE Komisji z dnia 1 marca 2012 r. dotyczącej przepisów krajowych zgłoszonych przez federalny rząd Niemiec utrzymujących dopuszczalne wartości dla ołowiu, baru, arsenu, antymonu, rtęci, nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin w zabawkach po wejściu w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 80, s. 19)

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie zgodności z prawem decyzji 2012/160/UE Komisji z dnia 1 marca 2012 r. dotyczącej przepisów krajowych zgłoszonych przez federalny rząd Niemiec utrzymujących dopuszczalne wartości dla ołowiu, baru, arsenu, antymonu, rtęci, nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin w zabawkach po wejściu w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE w sprawie bezpieczeństwa zabawek w zakresie, w jakim dotyczy ona baru.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 1 akapit drugi decyzji 2012/160 w zakresie, w jakim przepis ten ogranicza do dnia 21 lipca 2013 r. zatwierdzenie przepisów krajowych określających dopuszczalne wartości dla ołowiu.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Republikę Federalną Niemiec.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 7.7.2012.

Wyrok Sądu z dnia 20 maja 2014 r. – Argo Group International Holdings przeciwko OHIM – Arisa Assurances (ARIS)(Sprawa T-247/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ARIS — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ARISA ASSURANCES S.A. — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Współlistnienie na rynku wcześniejszych znaków towarowych — Zasada prawa amerykańskiego zwana „Morehouse defense” — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 202/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Argo Group International Holdings Ltd (Hamilton, Bermudy, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Hoy, S. Levine i N. Edbrooke, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Arisa Assurances SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat H. Bock)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 marca 2012 r. (sprawa R 193/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Arisa Assurances SA a Argo Group International Holdings Ltd.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Argo Group International Holdings Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2014 r. – Katjes Fassin przeciwko OHIM (Yoghurt-Gums)

(Sprawa T-366/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Yoghurt-Gums — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 202/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Katjes Fassin GmbH & Co. KG (Emmerich am Rhein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Schmitz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 czerwca 2012 r. (sprawa R 523/2012-4), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego Yoghurt-Gums jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Katjes Fassin GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z 20.10.2012.

Wyrok Sądu z dnia 20 maja 2014 r. – De Luca przeciwko Komisji**(Sprawa T-200/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Zaszeregowanie do grupy — Powołanie do wyższej grupy funkcyjnej w drodze konkursu otwartego — Oddalenie skargi w postępowaniu w pierwszej instancji po przekazaniu sprawy do rozpoznania przez Sąd — Wejście w życie nowego regulaminu pracowniczego — Przepisy przejściowe — Artykuł 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)

(2014/C 202/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrizia De Luca (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci S. Orlandi i J.-N. Louis, później adwokat S. Orlandi)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Currall, pełnomocnik) i Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i A. Bisch, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie F-20/06 RENV De Luca przeciwko Komisji, w ramach którego wniesiono o uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Patrizia De Luca i Komisja Europejska ponoszą odpowiednio własne koszty w dwóch postępowaniach wszczętych przed Sądem oraz w dwóch postępowaniach wszczętych przed Sądem do spraw Służby Publicznej.
- 3) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty w dwóch postępowaniach wszczętych przed Sądem oraz w dwóch postępowaniach wszczętych przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2014 r. – Unión de Almacenistas de Hierros de España przeciwko Komisji**(Sprawa T-419/13) ⁽¹⁾**

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące dwóch hiszpańskich postępowań w dziedzinie konkurencji — Dorozumiana odmowa dostępu — Wyrażna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania]

(2014/C 202/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Unión de Almacenistas de Hierros de España (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Creus Carreras, A. Valiente Martin i C. Maldonado Márquez)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji w sprawie odmowy przyznania skarżącej dostępu do niektórych dokumentów dotyczących korespondencji wymienionej pomiędzy Komisją a Comisión Nacional de la Competencia (CNC, hiszpańskim krajowym organem ochrony konkurencji) w odniesieniu do dwóch krajowych postępowań wszczętych przez CNC.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi.
- 2) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Unión de Almacenistas de Hierros de España.
- 4) Republika Federalna Niemiec i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 19.10.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji**(Sprawa T-103/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru — Brak fumus boni juris)

(2014/C 202/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frucona Košice a.s. (Koszyce, Słowacja) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, B. Hartnett i J. Holmes, barristers, oraz adwokat O. Geiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Walkerová i L. Armati, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C (2013) 6261 final z dnia 16 października 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.18211 (C 25/2005) (ex NN 21/2005) przyznanej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s., w zakresie, w jakim nakazuje ona Republice Słowackiej odzyskanie pomocy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2014 r. – Ben Ali przeciwko Radzie**(Sprawa T-200/14)**

(2014/C 202/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Saint-Étienne-du-Rouvray, Francja) (przedstawiciele: A. de Saint Remy, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem mającego na celu doprowadzenie do ujawnienia przez Komisję „wszystkich dokumentów dotyczących przyjęcia”;
- stwierdzenie nieważności z jednej strony decyzji Rady 2014/49/WPZiB z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji, a z drugiej strony rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 81/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji;
- zasądzenie od Rady zapłaty skarżącemu kwoty ogółem 100 000 EUR tytułem odszkodowania obejmującego wszystkie przyczyny;
- zasądzenie od Rady zapłaty skarżącemu kwoty 30 000 EUR tytułem kosztów obrony w niniejszym postępowaniu dodatkowo do kosztów, których zwrot przysługuje na podstawie art. 91 regulaminu postępowania;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów, które są zasadnicze takie same jak zarzuty podniesione w sprawie T-301/11 Ben Ali/Rada ⁽¹⁾ lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, C 226, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Aluwerk Hettstedt GmbH przeciwko ECHA

(Sprawa T-207/14)

(2014/C 202/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aluwerk Hettstedt GmbH (Hettstedt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Ahlhaus i J. Schrotz)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SME(2013) 4525 z dnia 21 stycznia 2014 r. Europejskiej Agencji Chemikaliów oraz faktury nr 10046841 z dnia 23 stycznia 2014 r.; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej

- Strona pozwana nie była właściwa do przyjęcia zaskarżonej decyzji SME(2013) 4525. Ani rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾, ani rozporządzenie (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾ nie uprawniają strony skarżącej do wydania odrębnej decyzji co do kwestii, czy rejestrujący spełnia kryteria MiSP.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.
 - W całej korespondencji ze stroną skarżącą strona pozwana ignorowała swój obowiązek zwrócenia się do osoby podlegającej właściwości danego państwa członkowskiego w oficjalnym języku tego państwa. To naruszenie prawa uniemożliwiło stronie skarżącej spełnienie wymogów nałożonych na nią w celu wykazania statusu małego przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone decyzje są bezzasadne, a opłata administracyjna nałożona na stronę skarżącą jest nieproporcjonalna
 - Zaskarżone decyzje są błędne co do istoty. Strona skarżąca była uprawniona do korzystania z opłaty ulgowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 340/2008. Faktura strony pozwanej dotycząca opłaty administracyjnej nie jest uzasadniona, ponieważ opłata administracyjna została nałożona na stronę skarżącą na podstawie błędnej procedury. Opłata administracyjna jest pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej i jest nieproporcjonalna.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – Richard Anton przeciwko ECHA

(Sprawa T-208/14)

(2014/C 202/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Richard Anton KG (Gräfelfing, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Ahlhaus i J. Schrotz)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SME(2013) 4524 z dnia 21 stycznia 2014 r. Europejskiej Agencji Chemikaliów oraz faktury nr 10046845 z dnia 23 stycznia 2014 r.; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej
 - Strona pozwana nie była właściwa do przyjęcia zaskarżonej decyzji SME(2013) 4524. Ani rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾, ani rozporządzenie (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾ nie uprawniają strony skarżącej do wydania odrębnej decyzji co do kwestii, czy rejestrujący spełnia kryteria MiSP.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.
 - W całej korespondencji ze stroną skarżącą strona pozwana ignorowała swój obowiązek zwrócenia się do osoby podlegającej właściwości danego państwa członkowskiego w oficjalnym języku tego państwa. To naruszenie prawa uniemożliwiło stronie skarżącej spełnienie wymogów nałożonych na nią w celu wykazania statusu małego przedsiębiorstwa.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone decyzje są bezzasadne, a opłata administracyjna nałożona na stronę skarżącą jest nieproporcjonalna

Zaskarżone decyzje są błędne co do istoty. Strona skarżąca była uprawniona do korzystania z opłaty ulgowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 340/2008. Faktura strony pozwanej dotycząca opłaty administracyjnej nie jest uzasadniona, ponieważ opłata administracyjna została nałożona na stronę skarżącą na podstawie błędnej procedury. Opłata administracyjna jest pozbawiona odpowiedniej podstawy prawnej i jest nieproporcjonalna.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2014 r. – Gmina Kosakowo przeciwko Komisji

(Sprawa T-217/14)

(2014/C 202/33)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Gmina Kosakowo (Kosakowo, Polska) (przedstawiciel: M. Leśny, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Uchylenie decyzji Komisji Europejskiej wydanej w sprawie SA. 35388 w dniu 11 lutego 2014 r., nakazującej Polsce odzyskanie od portu lotniczego Gdynia-Kosakowo nienależnie wypłaconą pomoc państwa;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący

— Błędne ustalenia stanu faktycznego przyjętego za podstawę zaskarżonej decyzji;

2. Zarzut drugi dotyczący

— Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że Gmina Kosakowo przekazała pomoc publiczną w sposób sprzeczny z tym przepisem w sytuacji, kiedy objęcie udziałów przez tą jednostkę w spółce Port Lotniczy Gdynia – Kosakowo sp. z o.o. stanowiło rozliczenie transakcji umowy dzierżawy gruntu; oraz nieprawidłowe przeprowadzenie przez Komisję Europejską testu prywatnego inwestora.

3. Zarzut trzeci dotyczący

— Naruszenia następujących przepisów postępowania: art. 107 ust. 1 TFUE w związku z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie testu prywatnego inwestora; art. 7 ust. 5 w związku z artykułem 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, poprzez błędne określenie kwoty pomocy podlegającej zwrotowi, do której wliczono również wydatki na bezpieczeństwo i infrastrukturę; oraz art. 296 akapit 2 TFUE poprzez brak właściwego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w której nie zamieszczono istotnych elementów pozwalających na określenie jej motywów.

**Odwołanie wniesione w dniu 15 kwietnia 2014 r. przez Europejską Agencję Leków od wyroku
wydanego w dniu 5 lutego 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-29/13
Drakeford przeciwko EMA**

(Sprawa T-231/14 P)

(2014/C 202/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: T. Jabłoński i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Durona)

Druga strona postępowania: David Drakeford (Dublin, Irlandia)

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-29/13 w zakresie, w jakim stwierdza on nieważność decyzji EMA o nieprzedłużeniu umowy o pracę z drugą stroną postępowania odwoławczego;
- uwzględnienie żądań podnoszonych w pierwszej instancji przez wnoszącą odwołanie, a mianowicie oddalenie skargi jako całkowicie bezzasadnej;
- obciążenie drugiej strony powstępowania odwoławczego kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej w kontekście wykładni art. 8 ust. 1 Warunków zatrudnienia innych pracowników UE (WZIP), w zakresie, w jakim sąd ten uznał, że należy dokonać takiej wykładni wyrażenia „każde następne przedłużenie umowy”, zgodnie z którą oznacza ono wszystkie czynności prowadzące do tego, że członek personelu tymczasowego w rozumieniu art. 2 lit. a) WZIP po ustaniu zatrudnienia na czas określony kontynuuje w tym samym charakterze stosunek pracy ze swoim pracodawcą, nawet jeśli temu przedłużeniu umowy towarzyszy powołanie do wyższej grupy zaszeręgowania lub zmiana wykonywanych zadań.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez ustanowienie wyjątku od wykładni art. 8 ust. 1 WZIP.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania przez Sąd.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL